

vores alles Penge, ogsaa Arbejdernes Penge, og vi maa have Lov til at protestere imod, at man bruger vore Penge til at smøre Godsejerne med paa en Maade, som ikke er berettiget. Det ærede Medlem for Ribe sagde, at Vedtagelsen af vore Ændringsforslag vilde medføre, at vi ikke fik noget ud af Lovforslaget, og det samme sagde det ærede Medlem for Assens, at vedtage dem vilde være Visnepolitik. Jeg maa dog bestemt protestere imod, at man fra Flertallets Side taler om, at vi ikke faa noget ud af Lovforslag, naar et demokratisk Mindretal tillader sig at stille Ændringsforslag. Det er jo de moderates gamle Taktik over for Venstre i gamle Dage; hver Gang man da kom med Ændringsforslag, som man fandt retfærdige og rimelige, sagde man fra det daværende moderate Flertals Side, at det var at spænde Ben for Loven. Jeg er saa heldig i saa Henseende at have en saa god Meningsfælle som netop min Modstander i denne Sag, det ærede Medlem for Køge; han udtalte i 1894 den 24de April over for de moderate, der netop bekæmpede hans Ændringsforslag med, at de vilde spænde Ben for deres Lov: „Jeg skal med Hensyn til Forhandlingspolitikken udtale, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), at naar man skal drive Forhandlingspolitik, skal man sørge for at faa noget ud af det, men derimod er jeg ikke enig med ham i, at man paa Forhaand skal stille Forslagene op saaledes, at man er vis paa, at de uden Hindring fra nogen Side komme til at gaa igennem, for saa kan man være ganske sikker paa, at saa faar man aldrig saa meget for de Interesser, man ønsker varetagne, som man ellers kunde faa.“ Altsaa det ærede Medlem for Køge advarede i 1896 imod at slaa for meget af; man har da ikke fra Medlemmer af dette Flertal Ret til at bebrejde os, at vi stille Ændringsforslag, naar vi finde, at de paagældende Ændringer gøre Lovforslaget rimeligere, retfærdigere og bedre; saa faa vi se, hvad der kan komme ud af det; men Tidspunktet for en Forhandling i Fællesudvalget mellem Folketing og Landsting er jo ikke kommet endnu. Men, som sagt, jeg fastholder, at saavel det ærede Medlem for Ribe som det ærede Medlem for Assens gentagende her have staaet fast paa, at det 24-dobbelte var for meget. Jeg vender mig derpaa til de Indvendinger, der fremkom fra det ærede Medlem for Køge (Alberti). Han sagde først, at jeg havde bebrejdet Forslagsstillerne, at de ikke vilde nedsætte Udvalg.

Det har jeg ingenlunde gjort. Jeg har konstateret, at der ikke blev nedsat Udvalg, og jeg har sagt, at vi kunde ellers have ønsket at stille forskellige andre Ændringer. Da der nu ikke blev givet os Lejlighed til Udvalgsforhandling, have vi nøjedes med at stille Ændringer paa det Punkt, som vi anse for Kernepunktet; det andet er os ikke saa vigtigt. Jeg har ikke beklaget mig derover, det er jo Flertallet, der afgør, om en Sag som denne skal behandles i Udvalg eller ej. Jeg har kun konstateret det, men jeg har ingenlunde bebrejdet det ærede Medlem eller hans Partifæller det, saa det ærede Medlem tager fejl, naar han paa dette Grundlag fremsætter Indvendinger mod, hvad jeg har sagt. Han bebrejdede os paa en Maade, at vi ikke havde taget Ordet ved 1ste Behandling. Vi sad og lyttede interesserede til den Forhandling, som da fandt Sted, og jeg maa ganske vist sige, at jeg var saa temmelig overbevist om, at Sagen vilde gaa i Udvalg. Det har altid været Skik og Brug, naar vigtige Sager vare for første Gang — i alt Fald som selvstændige Forslag — inden de kom til Landstinget, at nedsætte Udvalg. Jeg var saa aldeles overbevist om, at det vilde ske, og først, da den ærede Formand sagde, at Sagen gik til 2den Behandling uden Udvalg, erfarede jeg, at det var Meningen, og da var det for sent at stille Forslag, naar man ikke var lige der oppe ved og kunde høre det. Altsaa jeg troede, at Forslaget vilde gaa i Udvalg, og det troede vel de fleste, der ikke vidste, hvad der var vedtaget i Venstrereformpartiet. Vi troede derfor, at det var tidsnok, naar vi gjorde vore Ansøkelser gældende i Udvalget, men vi have ikke haft noget imod, at Sagen gaar hurtig til Landstinget; vi have kun fremsat et Ændringsforslag, som vi mene er retfærdigt. For Resten siger jeg ikke noget som helst imod, at Flertallet nu vil have denne Sag saa hurtig gennemført som muligt, vi kunne vel ikke have noget imod det, men saa kunne vi ogsaa ønske, at det samme bliver Tilfældet med de Forslag, vi have indbragt, og som ere gaaede til Udvalgene og ligge hen i disse Udvalg. Jeg skal saaledes nævne, at det ærede Medlem for Køge er Formand i Udvalget for Arbejdsløshedsforslaget, som dog ikke stiller saa store Krav til Staten som det foreliggende Forslag. (*Alberti*: Nej, det er jeg ikke). Det ærede Medlem er da Formand i Udvalget for Arbejde i Bagerier og for Arbejdstid. For en 3—4 Aar siden indbragte vi et Forslag om Statshjælp mod